U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **R. A.**, zastoupeného JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Brno, Starobrněnská 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2011, č. j. 56 Az 126/2010 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele JUDr. Evě Poláčkové **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2010, č. j. OAM-241/LE-PA03-2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 29. 6. 2011, č. j. 56 Az 126/2010 - 37, zamítl.

V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že námitky stran porušení § 3 a § 50 odst. 2, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nejsou důvodné, neboť žalobci byla dána možnost podat úplnou výpověď o důvodech, které ho vedly k opuštění vlasti. Žalovaný obstaral podklady pro rozhodnutí, včetně informací o zemi původu od roku 2006 až do roku 2010; aktuální informace

přitom potvrdily, že od roku 2006 nedošlo ke změně situace a bylo tedy možno vycházet i z informací z roku 2006. V procesním postupu žalovaného neshledal krajský soud žádné nedostatky a napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným.

Po skutkové stránce krajský soud shrnul, že žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR již v roce 2005; tuto žádost odůvodnil obavami z pronásledování policií, neboť v roce 2000 u něj policejní orgány provedly domovní prohlídku (poté co jeho bratr organizoval mítink proti režimu), při které mu podstrčily drogy, a posléze za to byl odsouzen k dvouletému trestu omezení svobody. V roce 2002 byl propuštěn. V srpnu 2004 ho napadli policisté v civilu a zlomili mu čelist, o pár měsíců později se domovní prohlídka opakovala a byly mu zabaveny všechny doklady. V průběhu tohoto řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nelegálně vycestoval do Francie (chtěl se dostat do Irska za bratrem), kde byl zadržen a navrácen do ČR. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2007, č. j. OAM-31/VL-20-C09-2005, žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla. V roce 2008 podal žalobce druhou žádost o mezinárodní ochranu, a to ze stejných důvodů jako v prvním případě. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2008, č. j. OAM-230/VL-07-19-2008, bylo řízení zastaveno pro nepřípustnost žádosti. Žalobce v únoru 2009 odcestoval přes Polsko zpět do Běloruska, kde bez problémů pobýval do června 2010. V té době se do Běloruska vrátil i jeho bratr, který pobývá v Irsku, a společně zde stavěli dům; žalobce pracoval jako taxikář. Bělorusko žalobce opětovně opustil v červnu 2010, neboť měl mít problémy kvůli předání harddisku s informacemi proti prezidentovi; sám však dle svého tvrzení nevěděl, jaké informace jsou zde uloženy; mělo jí o něco zakázaného. Harddisk předal žalobci začátkem ledna 2010 jeden člověk, kterého poslal žalobcův příbuzný. Harddisk měl nechat u sebe a čekat, až se o něj přihlásí adresát. K předání došlo v bytě jednoho člověka v květnu 2010. Když žalobce ze schůzky odcházel, cítil, že je sledován; po cestě domů za ním jela dvě auta. Poté byl sledován i před svým domem, posléze se mu podařilo s pomocí známého ujet automobilem k němu na chatu. Tam pro něj přijel kamion, se kterým odjel do Švédska, kde požádal o mezinárodní ochranu. V říjnu 2010 transferován letecky do ČR.

Z hlediska posouzení žalobních námitek krajský soud aproboval názor žalovaného o neprokázání splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalobce uváděl, že státní orgány v zemi původu ho považují za člena opozice, připisují mu politické přesvědčení jako oponentovi režimu a myslí si, že spolupracoval se západními organizacemi; v důsledku toho na něj činily nátlak a byl zadržen policií. Krajský soud k tomu uvedl, že žalobce ve své (v pořadí již třetí) žádosti o udělení mezinárodní ochrany netvrdil nic o tom, že by po jeho návratu do Běloruska v roce 2009 k těmto událostem došlo, či že by vůbec byl policií či státními orgány jakkoliv kontaktován. V souvislosti s návratem v roce 2009 neměl žalobce žádné problémy, žil doma, stavěl dům, pracoval jako taxikář. Teprve poté, co měl předat harddisk, který údajně obsahoval materiály proti prezidentovi a režimu, měl pocit, že je sledován. Zde krajský soud připomněl, že předmětem posuzovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany byly důvody, které vedly žalobce k opouštění jeho vlasti v roce 2010. Důvody, které uváděl v předcházejících řízeních, již byly v rámci těchto řízení vypořádány. V průběhu pohovoru v roce 2010 se přesto žalovaný žalobce dotazoval i na události, které byly předmětem předchozích řízení. Krajský soud tento postup označil za nadbytečný, nicméně souhlasil se žalovaným v tom, že tímto způsobem zjištěné rozpory snižují věrohodnost tvrzení žalobce. Věrohodnost

snižuje i to, že ačkoliv žalobce dříve tvrdil, že se nemůže vrátit do vlasti, v roce 2009 se tam bez problémů vrátil a nemělo to pro něj žádné nepříznivé dopady. Jakkoli je Bělorusko zemí, ve které dochází k závažným porušováním lidských práv, nelze jen z toho soudit, že by se tak stalo i v případě žalobce.

Žalobce dále argumentoval tím, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu bude vystaven nebezpečí s ohledem na pobyt v zahraničí, a to dle zákona o trestní odpovědnosti za diskreditaci republiky. Podle krajského soudu se s touto otázkou vypořádal žalovaný dostatečným způsobem. Čerpal sice informace ze zprávy společnosti *Člověk v tísni* z roku 2006, použil však rovněž zprávu MZV z roku 2009, která potvrzuje, že se situace od roku 2006 nezměnila. Tato zpráva je pak potvrzována i zcela aktuální informací MZV č. j. 106469/2010-LPTP ze dne 2. 6. 2010. Důkazem o tom, že čl. 369-1 trestního zákoníku o diskreditaci republiky není na neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu aplikován, je i sám žalobce, který se po několikaletém pobytu v zahraničí a podání opakovaných žádosti o mezinárodní ochranu do Běloruska v roce 2009 bez problémů vrátil. Pokud jde o problémy po předání harddisku, žalovaný shledal, že nešlo o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a proto ani nebylo možné se reálně obávat, že by byl žalobce ze stejného důvodu v případě návratu ohrožen vážnou újmou. S tím se krajský soud ztotožnil.

Žalobce konečně tvrdil, že jeho vycestování by bylo v rozporu s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Krajský soud konstatoval, že na žalobce se čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (zásada *non-refoulement*) nevztahuje, neboť v řízení nebylo shledáno, že by byl ve vlasti vystaven pronásledování ve smyslu této úmluvy. Krajský soud neprovedl důkazy zprávami z internetu, které žalobce navrhoval, neboť se týkaly problémů příslušníků opozice v Bělorusku, což není případ žalobce.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především uvedl, že důvody přijatelnosti kasační stížnosti spatřuje v tom, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav a neposkytl mu ochranu před pronásledováním ani před vážnou újmou. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán tím, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť nesprávně vyložil, že se toto ustanovení na žalobce nemůže vztahovat, protože není uprchlíkem ve smyslu této úmluvy.

Stěžovatel již v žalobě namítal, že žalovaný porušil § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav věci a neopatřil si dostatek důkazních prostředků. Pokud jde o dodržování lidských práv, tak situace v Bělorusku není klidná, dochází k porušování demokracie. Informace, které si žalovaný opatřil, například zpráva společnosti *Člověk v tísni* z roku 2006, jsou zastaralé a nepopisují aktuální stav v Bělorusku. Za tím účelem navrhoval stěžovatel v řízení před krajským soudem provedení důkazů; krajský soud je však bezdůvodně zamítl.

Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů ve vlasti, a to proto, že předal neznámému muži harddisk s informacemi o prezidentovi. Po předání byl sledován neznámými muži a muž, kterému harddisk předal, byl později zatčen. Proto stěžovatel uprchl ze země, neboť za neustálého sledování jeho osoby pojal podezření, že brzy bude zatčen také. Žalovaný tyto skutečnosti vůbec nevzal na zřetel.

Dále stěžovatel poukazuje na *Příručku k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR*, ze které se podává, že subjektivní charakter obav z pronásledování si vyžaduje vyhodnocení názorů a pocitů dotčené osoby a v tomto světle musejí být vnímána skutečná nebo předpokládaná opatření proti ní. Žadatel mohl být podroben různým opatřením, která sama o sobě nepředstavovala pronásledování; ta však mohou společně implikovat oprávněnost tvrzení o existenci pronásledování. Není možné zavést obecné pravidlo, které důvody mohou být základem platného nároku na právní postavení uprchlíka. To bude záviset na všech okolnostech případu, včetně konkrétních geografických, historických a etnologických souvislostí. Správní orgán se dle stěžovatele se subjektivní stránkou obav z pronásledování nevypořádal. Stěžovatel se dovolával i čl. 14 Všeobecné deklarace lidských práv, podle kterého má každý právo vyhledat si v jiné zemi útočiště před pronásledováním a požívat tam azyl.

Stěžovatel má tedy za to, že splňuje podmínky podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, popřípadě podmínky doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem jeho vlastních zájmů. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Pokud jde o jeho výklad, ten byl podán například v usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), dle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* Z tohoto pohledu bylo nahlíženo na jednotlivé uplatněné kasační důvody.

Pokud jde pouze o obecně namítané nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, je nutno uvést, že ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů především na stěžovateli (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 – 37). Stěžovatel uváděl obavu z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů, neboť neznámému muži předal harddisk s informací o prezidentovi, a poté byl sledován. Žalovaný jeho výpověď vyhodnotil tak, že pouhý stěžovatelův pocit, že je sledován, aniž by došlo k nějakému náznaku intenzivnějšího zásahu proti jeho osobě třeba formou zadržení, výslechu apod. nemůže být důkazem azylově relevantního pronásledování. Stěžovatel navíc sám uvedl, že nevěděl, co je skutečným obsahem harddisku, jen věděl, že jde o něco nezákonného. Neuvedl tak nic, čím by prokázal, že by patřil mezi skupinu občanů, kterým běloruské orgány věnují zvýšenou pozornost; tento závěr žalovaný podpořil zjištěním, že se stěžovatel bezproblémově navrátil do Běloruska v roce 2009 (po dvou neúspěšných řízeních o udělení mezinárodní ochrany v ČR). Žalovaný rovněž shledal, že vzhledem k rozporům ve stěžovatelových výpovědích, se jeví jím poskytnuté informace jako nevěrohodné a spekulativní. Za této důkazní situace nebylo možné bez dalšího hovořit o důkazní nouzi, potřebě blíže objasnit uváděné skutečnosti, či o přechodu důkazního břemene na správní orgán, jak plyne například z rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dle kterého *„absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nahrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými (...) Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je (...) problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.“* Stěžovatel rovněž argumentoval neutěšenou politickou situací v zemi původu. K tomu lze opět citovat ze shora uvedeného rozsudku zdejšího soudu, z něhož se podává, že *„[s]kutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven.“* Namítal-li stěžovatel konkrétně deficity při zjišťování skutkového stavu věci v souvislosti s použitím neaktuálních zpráv o situaci v zemi původu (zpráva společnosti *Člověk v tísni* z roku 2006), z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publikovaného pod č. 1825/2009 Sb. NSS, se k tomu podává, že *„[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“* Krajský soud, v intencích tohoto právního názoru, tuto námitku vypořádal a zhodnotil, že žalovaný vycházel i z aktuálnějších zpráv o situaci v zemi původu, které navíc potvrdily, že se situace od roku 2006 nijak nezměnila.

Pokud jde o stěžovatelovo opakované tvrzení o strachu z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v zemi původu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (v souvislosti se zmiňovaným předáním harddisku a následným sledováním), krajský soud přisvědčil žalovanému v tom, že z výpovědí stěžovatele vyplynulo, že politické přesvědčení nijak nevyjadřoval, nebyl členem žádné strany a ani se nepodílel na žádných politických aktivitách; o politickou situaci v Bělorusku se nezajímal. Z ničeho nevyplynulo, že by byl politickým aktivistou, kterému by byla věnována zvýšená pozornost ze strany běloruských

státních orgánů. I bezproblémové, opakované vycestování stěžovatele a jeho návraty do vlasti implikuje absenci pronásledování a zájmu státních orgánů o osobu stěžovatele, ve vztahu k azylově relevantním skutečnostem. I tento názor krajského soudu koresponduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 50/2006 – 55, konstatoval, že *„[o]důvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu pak v sobě zahrnuje jednak aspekt subjektivní v podobě strachu, jako subjektivního stavu mysli, jednak aspekt objektivní, spočívající v tom, že uvedený stav je zapříčiněn objektivní situací - pronásledováním ze zákonem taxativně vypočtených důvodů.“*

Stěžovatel rovněž velmi obecně namítal, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Při nedostatku konkrétní, distinktivní argumentace v tomto směru Nejvyšší správní soud alespoň posoudil, zda stěžovatelem uváděné důvody ve vztahu k § 12 zákona o azylu, nemohou odůvodnit udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona. Jelikož ustálená judikatura zdejšího soudu k § 14a zákona o azylu (například rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publikovaný pod 1849/2009 Sb. NSS) předpokládá kvalitativně zcela jiná ohrožení žadatele o mezinárodní ochranu, než jaká stěžovatel namítal, přičemž soud upozorňuje, že je vyhrazena pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví, nelze závěru krajského soudu o neprokázání existence zákonných důvodů pro udělení této formy mezinárodní ochrany ze stěžovatelem uváděných důvodů (v kontextu zjištění aktuální situace v Bělorusku) ničeho vytknout.

Namítal-li stěžovatel, že krajský soud pochybil, pokud neprovedl jím navrhované důkazy při jednání, k této problematice se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, ze kterého se podává, že *„[s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit.“* Krajský soud těmto požadavkům dostál – viz str. 7 napadeného rozsudku, kde je vyloženo, proč navrhované důkazy zprávami z internetu neprovedl.

Stěžovatel rovněž tvrdil, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, dovodil-li, že se toto ustanovení na stěžovatele nevztahuje, neboť není *uprchlíkem* ve smyslu této úmluvy. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, se k tomu podává, že „[ž]*adatel o azyl je ´uprchlíkem´ ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (vyhlášené pod č. 208/1993 Sb.), je-li ´přiměřeně pravděpodobné´, že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů v tomto článku uvedených.*“ (publikovaná právní věta). V odůvodnění tohoto rozsudku se dále konstatuje, že *„[p]řiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (...), nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“* Výkladu čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků se zdejší soud dotkl rovněž v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 – 56, publikovaném pod č. 721/2005 Sb. NSS, v němž vyložil, že *„toto ustanovení je vymezeno nejen skutkově okolnostmi, jejichž nastání hrozí v případě navrácení či vyhoštění, ale je vymezeno také osobně,*

když se vztahuje pouze na uprchlíky. Nelze přitom tvrdit, že uprchlíkem je automaticky každý žadatel o azyl. Zatímco status žadatele o azyl je dán především volním aktem konkrétní osoby, která se rozhodne o azyl požádat, a status azylanta, tedy osoby, jíž byl azyl státem udělen, je dán především volním aktem státu, jak se odráží v zákonné úpravě azylu a realizaci této úpravy orgány veřejné moci; status uprchlíka je dán objektivním stavem, který může být státem již pouze rozpoznán a deklarován." Je zjevné, že dovodil-li krajský soud, že ve správním řízení skutečně nebylo shledáno, že by byl stěžovatel ve vlasti osobou pronásledovanou, je jeho závěr, že stěžovatel vůbec nenaplňuje pojmové znaky uprchlíka ve smyslu čl. 1 citované úmluvy, a nemůže se tak na něj vztahovat ani její čl. 33, jen logickým vyústěním. To však nic nemění na tom, že se krajský soud i zdejší soud se zabývaly tím, zda stěžovatel nenaplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel konečně tvrdil, že žalovaný vůbec nehodnotil subjektivní stránku jeho obav z pronásledování a v této souvislosti odkazoval na Příručku UNHCR, kterou rozsáhle citoval; dále tvrdil, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že muž, kterému stěžovatel předal harddisk, byl později zatčen, a rovněž se dovolával čl. 14 Všeobecné deklarace lidských práv. Ve všech těchto případech se jedná o nově uplatněné důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Takto uplatněné důvody kasační stížnosti jsou nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy tvrzené důvody přijatelnosti nebyly uznány za důvodné, neboť nebyl shledán odklon od judikatury ze strany krajského soudu ani jeho závažné procesní pochybení, přičemž stěžovatel sám žádné další konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka nepředložila soudu osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty, čímž neprokázala, že je plátkyní této daně, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení odměny a náhrad podle zvláštních právních předpisů. Ustanovené advokátce se tedy přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu